

Sygn. akt III CZ 44/16

POSTANOWIENIE

Dnia 15 listopada 2016 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Jan Górowski (przewodniczący)

SSN Grzegorz Misiurek (sprawozdawca)

SSN Maria Szulc

w sprawie z powództwa E. O.

przeciwko J. G.

o zapłatę,

po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej

w dniu 15 listopada 2016 r.,

zażalenia pozwanego

na postanowienie Sądu Apelacyjnego w [...]

z dnia 5 lipca 2016 r., sygn. akt I ACa .../16,

oddala zażalenie.

UZASADNIENIE

Sąd Apelacyjny postanowieniem z dnia 5 lipca 2016 r. odrzucił skargę pozwanego J. G. o wznowienie postępowania zakończonego prawomocnym wyrokiem Sądu Apelacyjnego z dnia 30 marca 2016 r. w sprawie z powództwa E. O. o zapłatę, uznając, że nie została ona oparta na ustawowej podstawie wznowienia (art. 410 § 1 k.p.c.).

W zażaleniu na to postanowienie pozwany zarzucił naruszenie art. 233 § 1 k.p.c. w zw. z art. 138 § 2 k.p.c. polegające na dowolnej ocenie materiału dowodowego wskutek braku kompleksowego uwzględnienia wszystkich zgromadzonych w sprawie środków dowodowych, co doprowadziło do mylnego przyjęcia, że zawiadomienie o terminie rozprawy apelacyjnej zostało doręczone pozwanemu prawidłowo. Skutkowało to błędnym zastosowaniem art. 410 § 1 k.p.c. w związku z art. 401 pkt 2 k.p.c. i odrzuceniem skargi o wznowienie postępowania.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Zażalenie nie zasługiwało na uwzględnienie.

W orzecznictwie Sądu Najwyższego utrwalił się pogląd - aprobowany przez skład orzekający - zgodnie z którym, jeżeli z samego uzasadnienia skargi o wznowienie postępowania w sposób niewątpliwy wynika, że wskazane w niej podstawy wznowienia w rzeczywistości nie występują, skarga podlega odrzuceniu (zob. m.in. postanowienia Sądu Najwyższego: z dnia 20 marca 2015 r., II CZ 93/14; z dnia 26 lutego 2015 r., III CZ 5/15; z dnia 18 lutego 2015 r., I CZ 3/15; z dnia 5 lutego 2015 r., V CZ 105/14 oraz z dnia 14 stycznia 2015 r., I CZ 106/14 - nie publ.).

W niniejszej sprawie skarżący odwołał się do podstawy wznowienia postępowania przewidzianej w art. 401 pkt 2 k.p.c., jednak w uzasadnieniu skargi nie przedstawił wyводу mogącego usprawiedliwiać twierdzenie, że postępowanie apelacyjne istotnie było dotknięte nieważnością wynikająca z pozbawienia go możliwości działania wskutek naruszenia przepisów postępowania.

Ocena, czy doszło do pozbawienia strony możliwości obrony jej praw, powinna być dokonywana w odniesieniu do okoliczności konkretnej sprawy, przy czym znaczenie ma nie tyle naruszenie przepisów procesowych, ile ustalenie, czy uchybienie to wpłynęło na możliwość działania strony oraz stwierdzenie czy, pomimo zaistnienia tych okoliczności, strona mogła bronić swych praw w procesie (zob. m.in. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 9 kwietnia 2015 r., I PZ 2/15, nie publ.).

Nie można zasadnie twierdzić, że wskazana przez skarżącego podstawa wznowienia istotnie wystąpiła, skoro doręczenie mu zawiadomienia o terminie rozprawy apelacyjnej na dzień 30 marca 2016 r. nastąpiło w taki sam sposób i na ten sam adres, jak wielokrotnie miało to miejsce w postępowaniu przed Sądem pierwszej instancji, czego pozwany nigdy nie kwestionował.

Wbrew zatem zarzutom skarżącego, Sąd Apelacyjny w sposób prawidłowy, odpowiadający zasadom doświadczenia życiowego i logicznego rozumowania, doszedł do przekonania, że powołana w skardze podstawa wznowienia postępowania przewidziana w art. 401 pkt 2 k.p.c. w rzeczywistości nie wystąpiła i w konsekwencji zasadnie skargę tę odrzucił.

Z tych względów Sąd Najwyższy na podstawie art. 398¹⁵ w związku z art. 394¹ § 3 k.p.c. orzekł, jak w sentencji.

jw

kc